

Lovforslagets §§ 2—6 (se Tillæg C. Sp. 121—124)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden (Clausen): Med Hensyn til Indgivelsen af Ændringsforslag til 3dje Behandling nævner jeg, at denne muligvis kan ske førstkommende Onsdag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2941).

Sagen fattes under Forhandling.

Forslagsstilleren (Bluhme): Det Forslag, jeg har haft den Ære at fremsætte for Tinget, er jo i det væsentlige det samme, som jeg indbragte i Fjor. Det blev i Fjor fra min Side saa udførlig motiveret og blev fra den ærede Minister saa udførlig besvaret, at jeg ikke tror, at der er Anledning for mig til at trætte det høje Ting med nogen lang Motivering. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at der er gjort et Par små Forandringer, som jeg imidlertid antager forklare sig selv. Forslaget indeholder tre forfættelige Tanker. Den første er den, at det efter min Mening er uværdigt for Staten at lade Veteranerne fra vore Krige, der paa en Maade ere blevne udmærkede ved det Grindringstegn, der er givet dem i Anledning af Krigene, være udsatte for Fattigdom paa deres ældre Dage. Det forekommer mig dernæst uværdigt, at lade Kommunerne bære Omkostningerne ved saadanne Føls Forsørgelse paa deres gamle Dage. Det forekommer mig, at have vi Raad til at føre Krige, og finde vi Anledning til at erindre disse Krige med Grindringstegn, er det mindste, man kan fordr af Staten, at den sørger for, at de Føls, som paa deres gamle Dage have mistet Evnen til at forsørge sig selv og deres Familier, ofte til Dels grundet i det, de have gennemgaaet i Krigens Tid, ikke komme paa Fattig-

væsenet, og det er uværdigt, at Staten overlader Forsørgelsen til Kommunerne, som altid ville være fristede til for det første at gøre Hjælpen saa ringe som muligt, og som dernæst have daarlige Raad til at paatage sig en saadan Udgift, som nærmest maa betragtes som en Forpligtelse for Staten. Jeg motiverede min Opfattelse i saa Henseende temmelig udførlig i Fjor og skal tillade mig at henvise til, hvad der den Gang blev udtalt. Den anden Tanke i Forslaget er, at for Fremtiden skulde den Del af Alderdomsunderstøttelsen, som Staten paatager sig, gives Kommunerne forud. Fra i Aar vil der fra Statskassens Side kunne tilflyde Kommunerne 2 Mill. Kr. aarlig til Hjælp ved Understøttelse af Føls uden for Fattigvæsenet. Denne Hjælp fra Statens Side maa dog efter Loven ikke overstige Halvdelen af, hvad Kommunerne i saa Henseende anvende. Det er en stor Byrde, der er kastet over paa Kommunerne, den forøges yderligere derved, at der undertiden hengaar et helt Aar, ja, for de Alderdomsunderstøttelser, der ere givne i Begyndelsen af et Aar, endog over 1½ Aar, inden Kommunerne faa refunderet fra Staten den Del, der tilkommer dem, og da Staten jo maa forudsættes at sidde inde med disse Penge, er det aldeles unaturligt, at de blive liggende i Statskassen, i Stedet for at komme ud til Kommunerne. For at opfylde deres Forpligtelser maa Kommunerne ofte have meget betydelige og dyre Gaan, og det er da en ringe Hjælp, som dog vilde have stor Betydning for Kommunerne, om Staten vilde give sit Bidrag straks i Begyndelsen af Finansaaret, i Stedet for at vente 1½ Aar. Det vilde jo let kunne ske paa den Maade, at man tog til Retteknor for Fordelingen de Udgifter, som Kommunerne havde haft til den Sag det foregaaende Aar. Selvfølgelig vilde det ikke slaa nøjagtig til, men man kunde jo rette derpaa ved Opførelsen ved Aarets Slutning, saaledes at man fradrog det, der var ydet for meget, fra næste Aars Tilskud og omvendt tilskød, hvad der var ydet for lidt. Det forekommer mig at være et billigt Krav, som Staten gerne kunde imødekomme uden væsentligt at overanstrenges sig. Det er selvfølgelig væsentligt Bykommunerne og Handelspladserne, der lide under den nuværende Ordning, fordi det ofte er til disse Steder, ældre Føls drage hen for at søge Alderdomsunderstøttelse, naar de ere komne saa vidt, at de kunne gøre Fordring derpaa. Der gives i Reglen noget større Tilskud i Byerne end paa Landet, og det viser sig jo ogsaa i Byernes Negirskaber, at der er en bestandig tiltagende Udgift paa deres Budgetter til Føls, som ere forsørgelsesberettigede